

ks. Leszek Poleszak SCJ

Wyższe Seminarium Misyjne Księży Sercanów w Stadnikach

ORCID: 0000-0001-5408-0809; e-mail: lpoleszak@scj.pl

<https://doi.org/10.4467/25443283SYM.20.015.12132>

Od redakcji

Editorial

W lipcu 1688 roku św. Małgorzata Maria Alacoque napisała list do Marii Franciszki de Saumaise w Dijon, w którym zanotowała takie słowa: „Najświętsze Serce Zbawiciela powinno być życiem nas ożywiającym, a Jego miłość ustawicznym ćwiczeniem, które ma nas zjednoczyć z Bogiem, aby wspomagać Kościół Święty i zbawienie bliźniego modlitwą i dobrym przykładem. Będziemy się modlić w Sercu i przez Serce, które chce stać się na nowo Pośrednikiem między Bogiem a ludźmi. Naszym dobrym przykładem będziemy żyć zgodnie ze świętymi zasadami i cnotami Boskiego Serca i będziemy pomagać zbawieniu bliźniego, zachęcając go do tego świętego nabożeństwa. Będziemy usiłowały rozlewać dobrą wonność Najświętszego Serca Jezusa w sercach wiernych, abyśmy stały się Jego weselem i koroną”¹. Powyższe deklaracje wskazują na to, że Serce Jezusa stało się dla niej prawdziwą szkołą świętości.

Obchodzone w 2020 roku stulecie kanonizacji św. Małgorzaty Marii Alacoque dokonanej przez Benedykta XV, jak też stulecie poświęcenia

¹ M. M. ALACOQUE, *Listy św. Małgorzaty Marii Alacoque*, tłum. M. K. Piwnicka-Bohuszewicz, Kraków 2009, s. 147.

Polski Bożemu Sercu, jakie miało miejsce w 1920 roku, tuż po odzyskaniu przez naszą ojczyznę niepodległości, stały się okazją do zorganizowania w Wyższym Seminarium Misyjnym Księży Sercanów w Stadnikach sympozjum naukowego *Serce Jezusa szkołą świętości*. Myśl ta stała się również tematem aktualnego numeru „Sympozjum”.

Zamieszczone w pierwszej części artykuły bezpośrednio nawiązują do myśli przewodniej numeru, ukazując ją z różnych perspektyw: dogmatycznej, moralnej, historycznej i eklezjalnej. Kilka z nich akcentuje także wymiar praktyczny kultu Bożego Serca, wskazując na jego podstawy biblijne i teologiczne, jak również na aplikację w dążeniu do doskonałości (np. duchowość kapłańska, zakonna czy duchowość laikatu).

Kult Najświętszego Serca Jezusowego, wykraczając poza zwyczajną drogę uświęcenia chrześcijan, przyczynia się do ich wzrostu duchowego. Pobudzając do gorliwości w wierze oraz naśladowania cnót odkrywanych w Sercu Zbawiciela, zachęca człowieka do podjęcia drogi rozwoju, która nie kończy się jedynie na słownych deklaracjach czy emocjonalnych uniesieniach, ale prowadzi go do wzrostu wiary i do konkretnego apostołatu. Dzięki temu może się również dokonywać nie tylko postęp duchowy jednostek, ale także Kościoła i poszczególnych społeczeństw.

Wyrażam moją serdeczną wdzięczność wobec autorów przygotowanych tekstów, których część jest również dostępna w formie prelekcji na stronach internetowych „Sympozjum”. Naukowców zapraszam do współpracy z naszym periodykiem, natomiast droгим czytelnikom życzę ciekawej i owocnej lektury.

ks. dr Leszek Poleszak SCJ
redaktor naczelny